

Неділя

Одним словом, так: я хочу стати детективом, у мене є труп, а поруч живе ймовірний співучасник убивства! Дурдом-веселка, скажіть?

Я – обранець долі!

Ага, завжди чемний Домінік усе за мною повторює, тому це і його труп. Але він хоче розв'язати загадку вбивства трупа, вивчаючи собаче лайно, тож він мені не конкурент.

Вибачайте, я трохи плутано пояснюю через цю, як її – ексцитацію! Тобто, по-нашому, збудження. Звісно, це не трупа вбили, а людину, яка стала трупом.

І ще одне: замішаний у вбивстві вважає, що лише я можу довести його невинність. А все тому, що я пару разів уступив у собаче лайно.

Це просто якийсь супердурдом!

Чи в результаті мого розслідування підозрюваного в співучасті визнають невинним, я не певен.

Хоча, враховуючи басета Олюся, я б волів, аби підозрюваного очистили від звинувачень, бо якщо його посадять, мені доведеться доглядати ліниву тварину, а за таке щастя я дякую, аж підскакую (рима випадкова). Досить, що я Малим займаюся. Тобто, як ви, можливо, пам'ятаєте, Захарчиком дошкільного віку. Ги-ги, не можу стримати сміху, коли вимовляю це ім'я. Якби написати його великими літерами й поставити вертикально, воно було б вище від самого Захарія. Малий повільно росте. Мама каже, що це тимчасова затримка, і нема чого перейматися, бо тато в такому віці теж був курдуплем, а тепер грає на тубі.

– Грати – грає, але як на мужика – він і досі курдупель, – прокоментував я, здається, дарма, бо по голівці мене за це не погладили.

Дурдом-веселка! У батьків на цьому пунктик, вони нервово реагують на критику. Утім, питання, чи тато – курдупель, чи ні, справи вбивства не стосується, тож даймо йому спокій.

Час упорядкувати інформацію про справу, якій я дав кодову назву «СПИ СПОКІЙНО». Чому саме таку? Про це пізніше.

Слід, на жаль, визнати, що все найцікавіше почалося зі смердючої собачої купи. Потім був причіп, а далі – труп.

Та спочатку була неділя. А точніше, п'ятниця. Вибачте, що перескакую, але я не надто вмію розповідати сам про себе.

П'ятниця – важлива, бо в п'ятницю почалися зимові канікули. На канікулах я планував облаштувати на горищі кабінет детектива, а принаймні затишне місце, де можна було б сховатися від Малого та звуків туби, коли тато вправляється. З кабінетом мені мав допомогти Домінік. Він дуже ретельний, тож як ніхто інший надається до прибирання.

Самі знаєте, прибирати – не дуже приємно. У суботу було ще сяк-так, а в неділю вже гірше. Ми зробили перерву й вирішили потинятися районом.

«Зимові канікули без снігу, капець!» – подумав я. І задер голову, намагаючись видивитися хоч кілька сніжинок.

– Ти вліз, – Домінік звернув увагу, що я ступив у собаче лайно.

Дурдом-веселка із цими собаками! Нагидили просто перед ворітьми пані Кассандри (тобто, пані Крисі. Тієї, що професійна ворожка).

– Це не собаки винні, а їхні господарі, – Домінік, як завжди, здогадався, про що я думаю.

– Мені це не надто допоможе. З купи важко зрозуміти, чий пес її лишив. Якби це було просто, я одразу б подав на власника позов і вимагав би відшкодування за зіпсуте взуття й стрес від смороду. Хіба що... – увірвав я. Думка щодо відшкодування не була абстрактною. Якщо дати Малому

понюхати брудний черевик, то цілком можливо... Він знає всіх сусідських собак, і з огляду на зріст – та й зацікавлення – вивчає світ дивним чином.

Із задуми мене вирвала Кассандра.

– Знову у вас канікули, – сказала вона таким тоном, наче це була наша провина.

– Знову, – несподівано пригнічено відповів Домінік.

Як йому це вдається, так підлаштуватися під настрій співрозмовника? Щойно сяяв від радості, а тут – раз-два, і вже пригнічений. Наче хамелеон!

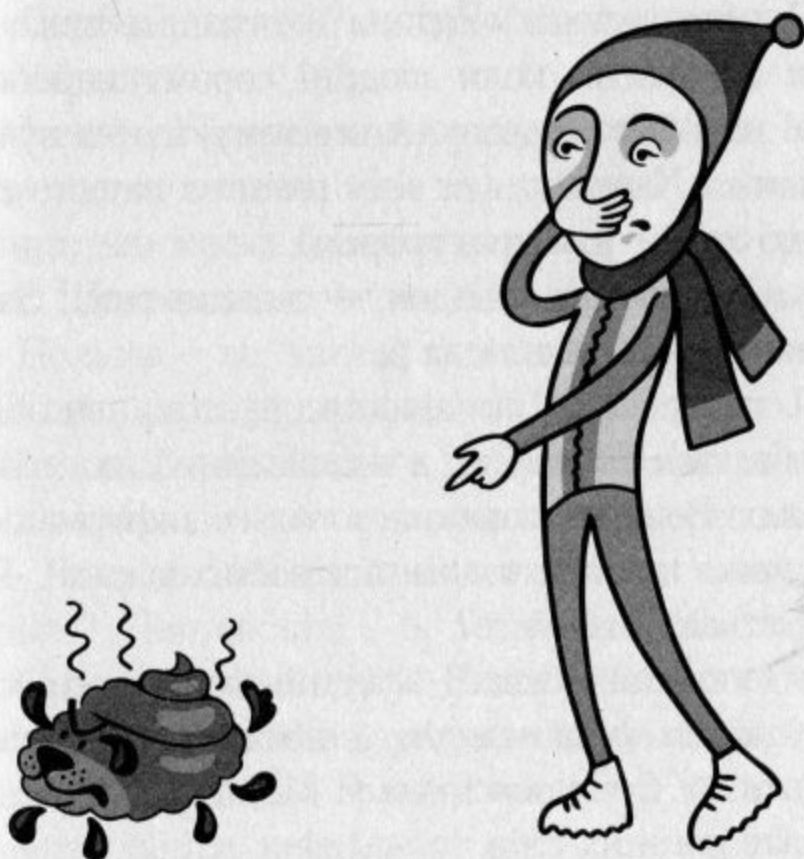

Я так не вмію, тож прямо запитав Кассандру, чому в неї поганий настрій.

– Бо нічого хорошого мене не чекає, юний сусіде. Ніколи не ворожи сам собі, це залізне правило. Я його порушила – і тепер знаю, що мене вплутають у брудну справу. На жаль, не відаю, яку, але відгонитиме добряче...

Вона потягнула носом, я автоматично зробив так само, і ледь не задихнувся.

– Що це так смердить? – занепокоєно спитала вона.

– Без паніки, просто Теось уступив у смердючу справу, – пояснив завжди чемний Домінік.

Кассандра подивилася на мій брудний черевик, похитала головою й оголосила із ноткою заздрості в голосі:

– Не кожному щастить уляпатися лише в собаче лайно, – вона закинула на плече довгу квітчасту шаль і задивилася в порожнє небо.

Раптом поруч виріс Малий.

– Ти смердиш! – заявив він і помчав додому, репетуючи на всю вулицю: – Мамо! Теось уліз у гівно!

Дурдом-веселка! Родина – страшна сила, ніколи не знаєш, коли людині сорому наробить. Мені наробила відразу. А все тому, що на вулиці з'явилася Кароліна (та відмінниця з нашого класу, що хоче стати прокурором).

– Смердючий випадок, – сказала вона. Закопилила носа й пішла далі.

Я почервонів, як півонія, не тому, що мені подобається Кароліна, а власне тому, що я її не люблю. Вона не повинна володіти інформацією, яка може виставити мене на посміховисько. Про це йдеться, розумієте?

– Із кожним буває, – утішив мене Домінік.

Коли ми зайшли в дім, із кімнати долинув мамин голос. Вона пояснювала Малому, щоб він не вживав поганих слів.

– Теось уступив у купу! Повтори.

– Теось уступив у купу повтори. Здоровенну! – Малий побачив мене й нахилився до черевика. – Дай понюхати!

– Знаєш, чия? – спитав я.

– Знаю, але не скажу, – він схрестив руки на грудях і подався геть.

Я забув, що він на мене образився, бо вчора я зігнав його з компа.

Коли я мив підошву, то почув, як він дзвонить до свого друга Бартуся.

– А Теось уліз у купу Цербера, ха-ха-ха!

«Цербер – це чий?» – промайнула мені думка. Ет, байдуже.

Малий і Бартусь цікавляться собаками. Мене це не надто хвилює. Пес не приховує жодної таємниці, що могла б зацікавити порядного детектива. Щоправда, я читав «Собаку Баскервілів», але Польща – не Англія, нема чого порівнювати.

До ванної зазирнула мама. Із претензією. Начебто я підбурих Малого до гидкого (це мамина рима), тобто до нюхання смердючих черевиків.

– Чому б тобі не зацікавити його чимсь корисним? Наприклад... о, технікою! Або хоча б футболом. Вигадай щось! Книжку йому почитай, може бути та, що він отримав від Миколая.

«Вигадай щось!» Я вам не нянька, мене ніхто не вчив глядіти дошкільнят!

2 Неділя, пообіддя

Малий бісився, як міг. Мушу про це сказати, хоч якби моя родина не була така шалена, мабуть, і потреби б не виникло.

– Він хоче мати власного пса! – у розпачі вигукнула мама після цілого дня з Малим (як вона сказала, Бог покарав її вільними вихідними), хоч тато щойно зайшов і був явно втомлений, бо саме повернувся з концертного турне. Окрім того, вона кричала це тубі, а добре ж знала, що спочатку завжди заходить туба, а тоді – тато.

– Я знаю. Будемо думати. Захарчику, Олюся тобі не достатньо? – тато вважав, що лагідний підхід до Малого допоможе, однак переоцінив свої можливості.

– Олюсь Кассандрин! У садку всі мають власних собак!